

RIMPELINGEN EN WERVELS

of

Het verhaal van een weiland

RIMPELINGEN EN WERVELS

of

Het verhaal van een weiland

Marjo Brandse

Copyright©2025 Marjo Brandse

Auteur: Marjo Brandse

Uitgave: september 2026

Uitgeverij: BoekenGilde

Druk: BoekenGilde

ISBN: 9789465610443

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Het weiland

In den beginne was er het weiland, een grote groene lap. Nou ja, in den beginne was er natuurlijk zee, woeste, hoge golven, daarna een droge steppe met een gure wind en vervolgens gedurende eeuwen een eindeloze sneeuw- en ijsvlakte; ongenaakbaar. Toen weer zee, kwelder en ja, langzaam kwam er het gras.

Een groene vlakte dus, een lange groene rechthoek met alleen maar gras, raaigras. Slechts af en toe een verdwaalde gele paardenbloem.

Nou ja, niet alleen gras groeide op het weiland, soms ook mais, als een klein bos, of aardappelen, waardoor er ineens kleur verscheen als de planten in bloei

stonden; paars, wit. En er een zoete geur met de wind meewaaide.

En ineens waren daar ook klaverplantjes die wit bloeiden tussen de grassprietten en ook een zoete geur verspreidden, waar richtlijnen vanuit Brussel al niet goed voor zijn. Een kruidig mengsel op het weiland, zodat de koeienscheten wat minder de atmosfeer in zouden dampen. Het maakte het weiland niet veel uit, het ging al eeuwen zo, een kleine verandering soms, maar meestal een voorspelbaar patroon; er groeide iets, meestal groen, er kwam een trekker om te maaien, soms te ploegen. Er waren tientallen koeienpoten die er overheen liepen en zware lijven die zich zuchtend lieten zakken. Een enkele mol die een gang groef, wat een lichte rimpeling in het weiland veroorzaakte. Niet veel bijzonders...

Maar voor dit verhaal is het voldoende om te beginnen met dat weiland, die groene rechte lap, ergens in het noorden van Groningen, omringd door andere groene lappen, met in de verte wisselende korenvelden: wintertarwe, gerst, soms haver. En natuurlijk aardappelen, veel aardappelplanten in lange, rechte rijen.

Aan de horizon een streep van een slaperdijk en tussen al die velden wat boerderijen, een paar dorpen met eeuwenoude kerkjes. En natuurlijk bewoners: boeren, burgers en buitenlui.

Nieuws

“Hest al heard?”

“Wat?”

“Okko het zien laand verkocht.”

“Alles?”

“Nee, allinneg dit stuk.”

Er staan twee mannen op de weg voor het weiland, zo te zien 70-plussers, fiets aan de hand, pet op het hoofd. Ze kijken over het weiland uit, schudden hun hoofd. Ze volgen de groene trekker die het gras op het land maait, een grote rode maai-installatie voor, een nog grotere die opzij uitgeschoven kan worden; hele stukken worden in één keer efficiënt gemaaid.

“Problemen mit baank?”

“Zal wel, hai het zich wat vergist met dij investearn ien stal¹.”

“Welnee, dat had best kint as ze doar in Den Hoag de regels eem aans hadden opsteld.

Loaten ze die eerst van alles aanschavven en din bliekt oet sievers dat er gain baal van klopt, niks gain stikstof reductie, nou ja, te waaineg. Ken hai alsnog koiën² vot doun...”

De man smoort een halve vloek.

“Stopt Okko er nou haldaal³ mit?”

“Nee jong, doar is hai din toch te veul boer veur, moar minder baisten⁴, minder inkomsten, dus joa... din moar een stuk laand verkopen.”

“Het hai t aan een aander boer verkocht din?”

“Nee jong, was ook weer een hoop gezoes mit dij regels, je zoln der horensdol van worden⁵. Hai het t verkocht aan volk oet Amsterdam.”

“Amsterdam? Wat mouten dij doar nou mit?”

“Ze schienen hier te willen goan wonen.”

“Wonen? Goan ze baauwen hier, kin dat din wel?”

“Zal ook wel weer gedonder geem mit regels, afijn, dat is hun pakkie an.”

¹ stal

² koeien weg doen

³ helemaal

⁴ beesten

⁵ je zou er gek van worden

De trekker is klaar met maaïen, rijdt weer richting boerderij en passeert de mannen op de fiets. De man op de trekker groet; hand omhoog. De mannen tikken aan hun pet en kijken de trekker na. Kijken nog even naar het weiland waar het gras gemaaid en breed uitgestrooid ligt.

Dan groeten ze elkaar, de ene man fietst naar links, de ander rijdt naar rechts, richting een klein dorpje.

* * *

“Boelo zegt dat Okko zien laand het verkocht.”

De vrouw stopt even met het opscheppen van de aardappels en kijkt de man aan.

“Boelo? Hoe wait hai dat? En aal zien laand? Dat leuf ik nait, Boelo kletst moar wat.”

“Nee, nait aal zien laand, allinneg dat stuk bie krusing, doe waist wel.”

“Dat aparte stuk? En welke boer het dat din kocht?”

“Gain boer, volk uut Amsterdam, dij wollen doar goan wonen.”

“Boelo zwetst.”

De vrouw kletst de laatste aardappels op het bord.

“Doe hest pest aan Boelo, van wegens dat akkefietje toun. Moar hai wait wel wat er aal om gait.”

De vrouw snuift hoorbaar en begint de aardappels te prakken.

“En dij denken dat dat zomor kin: woon op n stuk

laand. Hest doe wel ains heurd van woonbestemmen?
Joe kinnen nait zomoar aargens goan wonen, op n stuk
laand dat altiet een bouwlaand⁶ west het, doar
mouten vergunnên veur kommen.”

“Joa, dat heb ik Boelo ook zegd.”

“Nou din.”

“En toch zegt Boelo zoiets nait zomor.”

De man schuift zijn bord naar zich toe en begint met
eten.

* * *

“Heb je het al gehoord? Okko heeft z’n land
verkocht, nou ja dat stukje vlakbij de kruising.”
De vrouw legt haar boodschappen op de band, de
jonge vrouw achter de kassa scant en kijkt verrast
op.

“Dat meen je!”

“Nou ja, dat zegt Boelo.”

“En aan wie heeft ie dat dan verkocht, welke
boer? Reinder?”

“Nee, hij heeft het blijkbaar verkocht aan mensen
uit het westen; Amsterdam.”

De vrouw achter de kassa lacht. “Wat moeten die
nou met een weiland?”

“Ze gaan er een huis bouwen, zegt Boelo.”

“Dan wens ik ze veel geluk, dat is echt niet

⁶ een akker geweest is

makkelijk.” De vrouw gaat verder met het scannen van de boodschappen en zucht.

“Wij zijn nog steeds bezig om te zorgen dat mijn ouders bij ons achter kunnen komen wonen, maar ja, vergunningen ...”

“Is dat nog steeds niet gelukt?”

“Nee, we zijn nu al, even denken, tien maanden bezig, nog even en dan is het niet meer nodig.” Ze zucht opnieuw, scant het laatste artikel op de band.

“Dat is dan 20 euro 50.”

“Pinnen graag.”

De vrouw betaalt, de volgende klant staat al bij de kassa. “Wat zeiden jullie nou? Heeft Okko zijn land verkocht?”

* * *

“Ze zeggen dat Okko zijn land heeft verkocht, zullen we buiten koffie drinken?”

De vrouw loopt alvast met beide mokken naar buiten, de man volgt haar.

Hij gaat zitten in één van de stoelen op het terras.

“Wat hebben we hier toch een mooi plekje, kijk nou toch eens, daar jaagt die kiekendief weer. Wat zei je over Okko?”

“Dat ie zijn land heeft verkocht, dat kleine stuk bij de kruising, aan Amsterdammers...”

De man kijkt de vrouw verbaasd aan.

“Amsterdammers? Wat moeten die daar nou mee? Een camping beginnen?”

“Ze zeggen dat ze er willen gaan wonen.”

“Wonen? Dat wordt dan een fiks huis zeker, zo klein is dat kleine weiland nou ook niet.”

De man schiet in de lach. “Nou, dat gaat weer voor flink wat deining zorgen. Amsterdammers in een landhuis. Weet je nog toen wij hier kwamen wonen en ze er achter kwamen dat wij hier muzieklessen wilden gaan geven?”

De vrouw grijnst; “Jouw saxofoon- en klarinet-lessen vonden ze nog tot daar aan toe, maar mijn djembelessen...”

“Ja, vooral dat het een groepsles zou zijn, iedereen zou met de auto komen en dan hadden ze hier een parkeerprobleem.”

“Konden de trekkers er niet langs...”

“God, wat hebben we moeten uitleggen en lobbyen om het voor elkaar te krijgen, maar het is gelukt, geen overlast natuurlijk en je hoort er niemand meer over.”

“Dat wordt nog wat, met die Amsterdammers, zal mij benieuwen.”

“Ach, voor ons is het ook goed afgelopen.”

“Hmm, maar wij zijn ook geen westerlingen.”

“Nee, keurige Drenten. Kijk, zie je kiekendief daar duiken?”

Het weiland 2

Het gras op het weiland groeit, de maaimachine maait, het gemaaide gras wordt opgehaald om ingekuild te worden. Er wordt zelfs af en toe mest uitgereden, keurig netjes geïnjecteerd; scherpe messen doorsnijden het weiland en de poep wordt in de bodem gepompt, net zoals in alle andere jaren, niets bijzonders. Een kleine verstoring van de bovenste laag van het weiland, hoewel de wormen daar misschien anders over denken...

Het weiland rilt even, sluimert dan weer verder.

Het gerucht over 'die Amsterdammers' zoemt nog even rond, maar bij gebrek aan nieuwe, opwindende informatie valt ook dat stil.

Een voorjaar zoals alle andere jaren, nou ja, iets minder nat, gelukkig ook niet té droog.

En dan, aan het begin van de zomervakantie, rijdt er een camper over de weg, ook niets bijzonders, een gewone camper, niet te groot, maar ook niet te klein. Niemand die omkijkt of wijst.

Maar deze camper rijdt ineens het pad op naast het weiland, rijdt een stukje door en buigt dan af en rijdt het weiland op, stopt. Er stappen drie mensen uit: twee volwassenen en een kind.

Ze staan en kijken om zich heen, er klinkt gelach. Dan stapt één volwassene weer in en rijdt de camper nog een stukje verder, de anderen volgen.

Even later wordt de luifel van de camper uitgeschoven, de fietsen worden van het rek gehaald, stoelen worden naar buiten gedragen, een tafeltje, eten wordt uit de camper gehaald.

En weer later wordt er een koepeltent opgezet, naast de camper, en zijn de mensen druk bezig met opblaasbare matrasjes, slaapzakken, tassen.

Op de weg naast het weiland rijden twee fietsers, vrouwen van middelbare leeftijd. Ze stoppen niet, maar kijken wel.

“Zie je wel! Ze beginnen hier een camping! Zei ik toch!”